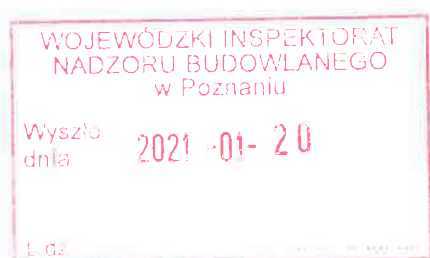

WIK.7730.3.2020.RA

**Pan
Robert Marcinkowski
Starosta Gostyński**

Sprawozdanie z kontroli przeprowadzonej w trybie uproszczonym

W związku z przeprowadzoną przez Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego, kontrolą organu administracji architektoniczno-budowlanej- Starosty Gostyńskiego- w trybie uproszczonym, zgodnie z art. 52 ust. 4 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o kontroli w administracji rządowej (tj. Dz.U. z 2020 r. poz. 224), przekładam niniejsze sprawozdanie z kontroli.

Kontrolę przeprowadził, na podstawie upoważnienia Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 11 grudnia 2020 r. o sygn. BOA.057.38.2020.MKO, pracownik Wojewódzkiego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w Poznaniu:

- Radosław Ambrozik, starszy specjalista w Wydziale Inspekcji i Kontroli.

Celem kontroli było sprawdzenie poprawności wydania przez Starostę Gostyńskiego, przy pomocy Starostwa Powiatowego - Wydział Architektury i Budownictwa, decyzji o pozwoleniu na budowę nr 322/2019 z dnia 26 maja 2020 r., znak: AB.6740.153.2020, zatwierdzającej projekt budowlany i udzielającej P4 Sp. z o.o., z siedzibą w Warszawie, pozwolenia na budowę obejmujące budowę stacji bazowej telefonii komórkowej GOS3051 na działce o nr ewid. 812/2 obr. i jedn. ewid. Poniec.

W związku z przesłanymi informacjami dotyczącymi nieprawidłowości przy wydaniu ww. decyzji o pozwoleniu na budowę pismem z dnia 19 listopada 2020 r. zwrócono się do Starosty Gostyńskiego o przesłanie stosownych akt. W odpowiedzi w dniu 2 grudnia 2020 r. do Wojewódzkiego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w Poznaniu wpłynęły przedmiotowe dokumenty. Dnia 11 grudnia 2020 r. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego pismem o sygn. WIK.7730.3.2020.RA poinformował Starostę Gostyńskiego o przeprowadzeniu kontroli w trybie uproszczonym w ww. zakresie.

Kontrola ujawniła występowanie w działalności Starosty Gostyńskiego uchybienia zarówno o charakterze proceduralnym w zakresie ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 ze zm.; dalej: k.p.a.), jak i o charakterze materialnym w zakresie stosowania ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (tj. Dz.U. z 2018 poz. 1202 ze zm.; dalej: Prawo budowlane).

Przy czym za uchybienia uznano takie naruszenia przepisów, które nie mają wpływu na trwałość zapadłych rozstrzygnięć, nie wpływają w sposób negatywny na wizerunek organów administracji architektoniczno- budowlanej oraz nie wpływają w sposób istotny na realizację ustawowych zadań

000020

organu oraz także na realizację należnych wpływów do Budżetu Państwa. Za nieprawidłowości uznano takie naruszenia przepisów, które mogą mieć wpływ na trwałość zapadłych rozstrzygnięć, mogą wpływać w sposób negatywny na wizerunek organu administracji architektoniczno-budowlanej oraz mogą wpływać w sposób istotny na realizację ustawowych zadań organu oraz na realizację należnych wpływów do Budżetu Państwa.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego pozytywnie z nieprawidłowościami ocenia¹ prowadzenie postępowania administracyjnego w ww. zakresie przez Starostę Gostyńskiego, co uzasadniają poniższe ustalenia.

I. Ustalony stan faktyczny

W dniu 3 marca 2020 r. do Starostwa Powiatowego w Gostyniu wpłynął wniosek P4 sp. z o.o., z siedzibą w Warszawie, obejmujący budowę stacji bazowej telefonii komórkowej GOS3051 na działce o nr ewid. 812/2 obr. i jedn. ewid. Poniec. W dniu 6 marca 2020 r. Starosta Gostyński zawiadomił strony o wszczęciu postępowania administracyjnego w powyższym zakresie oraz stosownie do art. 10 k.p.a. umożliwił zapoznanie się z aktami sprawy oraz wypowiedzenie się co do zebranego materiału dowodowego. W tym samym dniu Organ postanowieniem wydanym na podstawie art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (tj. Dz.U. z 2019 r., poz. 1186 ze zm.; dalej Prawo budowlane) nałożył na Inwestora obowiązek uzgodnienia z właściwym konserwatorem zabytków pod względem ochrony archeologicznej (z uwagi na zapisy planu miejscowego). W dniu 4 maja 2020 r. wpłynęła odpowiedź pełnomocnika Inwestora na powyższe postanowienie wraz z pismem Wielkopolskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z dnia 15 kwietnia 2020, znak: LE-WA.5183.1522.2.2020. Następnie pismem z dnia 8 maja 2020 r. zawiadomił strony postępowania o możliwości zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się co do zebranego materiału dowodowego. Po przeprowadzeniu powyższego postępowania Starosta Gostyński decyzją nr 322/2019 z dnia 26 maja 2020 r., znak: AB.6740.153.2020, zatwierdził projekt budowlany i udzielił P4 Sp. z o.o., z siedzibą w Warszawie, pozwolenia na budowę obejmujące budowę stacji bazowej telefonii komórkowej GOS3051 na działce o nr ewid. 812/2 obr. i jedn. ewid. Poniec.

II. Stan prawny i stwierdzone nieprawidłowości

W przedmiotowej sprawie w myśl art. 33 ust. 2 Prawa budowlanego do wniosku o wydanie pozwolenia na budowę załączono wymagane Prawem budowlanym obligatoryjne dokumenty:

- 1) projekt budowlany wraz z opiniami, uzgodnieniami, pozwoleniami i innymi dokumentami wymaganymi przepisami szczególnymi oraz zaświadczeniem, o którym mowa w art. 12 ust. 7 Prawa budowlanego, aktualnym na dzień opracowania projektu; nie dotyczy to uzgodnienia i opiniowania przeprowadzanego w ramach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko albo oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000;

¹ W czterostopniowej skali ocen: pozytywnej, pozytywnej z uchybieniami, pozytywnej z nieprawidłowościami, negatywnej.

- 2) oświadczenie o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, złożone przez inwestora;
- 3) oświadczenie projektanta, posiadającego uprawnienia budowlane do projektowania w specjalności, o której mowa w art. 14 ust. 1 pkt 2 Prawa budowlanego, że instalacja radiokomunikacyjna nie spełnia warunków, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 60 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (załączono jako element projektu budowlanego).

Na podstawie art. 35 ust. 1 Prawa budowlanego przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę lub odrębnej decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego, właściwy organ sprawdza:

- 1) zgodność projektu budowlanego z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu, a także wymaganiami ochrony środowiska, w szczególności określonymi w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko;
- 2) zgodność projektu zagospodarowania działki lub terenu z przepisami, w tym techniczno-budowlanymi;
- 3) kompletność projektu budowlanego i posiadanie wymaganych opinii, uzgodnień, pozwoleń i sprawdzeń oraz informacji dotyczącej bezpieczeństwa i ochrony zdrowia, o której mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1b, a także zaświadczenia, o którym mowa w art. 12 ust. 7;
- 4) wykonanie - w przypadku obowiązku sprawdzenia projektu, o którym mowa w art. 20 ust. 2, także sprawdzenie projektu - przez osobę posiadającą wymagane uprawnienia budowlane i legitymującą się aktualnym na dzień opracowania projektu - lub jego sprawdzenia - zaświadczeniem, o którym mowa w art. 12 ust. 7.

Organ w badanym przypadku uznał, że inwestycja spełnia ww. wymagania i w konsekwencji udzielił pozwolenia na budowę.

Stosownie do art. 39 ust. 1 Prawa budowlanego prowadzenie robót budowlanych przy obiekcie budowlanym wpisanym do rejestru zabytków lub na obszarze wpisanym do rejestru zabytków wymaga, przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę, uzyskania pozwolenia na prowadzenie tych robót, wydanego przez właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków. W aktach sprawy znajduje się pismo Wielkopolskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Poznaniu z dnia 15 kwietnia 2020 r., znak: Le-WA.5183.1522.2.2020, uzgadniające bez uwag przedmiotową inwestycję. Jednakże w piśmie tym jednocześnie poinformowano, że jest ona zlokalizowana w strefie ochrony konserwatorskiej stanowiska archeologicznego obszar AZP 66-26/28 i w związku z powyższym podczas prac ziemnych związanych z przedmiotową inwestycją w strefie ochrony zewidencjonowanego stanowiska archeologicznego należy prowadzić badania archeologiczne, na które inwestor winien uzyskać pozwolenie Wielkopolskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków (w trybie art. 36 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami). W aktach niniejszej sprawy brak takiego pozwolenia. W związku z powyższym zwrócono się do ww. organu o przekazanie informacji czy inwestor takie pozwolenie uzyskał. Zgodnie z odpowiedzią z dnia 17 grudnia 2020 r. inwestor decyzją nr 270/C/2020 uzyskał pozwolenie

na prowadzenie badań archeologicznych w związku z realizacją inwestycji budowy wieży telekomunikacyjnej wraz z infrastrukturą towarzyszącą na dz. 812/2 w m. Poniec. Brak weryfikacji przez organ czy inwestor uzyskał powyższe pozwolenie na prowadzenie prac archeologiczne pomimo faktycznego jego uzyskania (po wydaniu pozwolenia na budowę) **oceniono jako nieprawidłowość.**

Jak wynika z ww. art. 35 ust. 1 Prawa budowlanego jednym z podstawowych zadań organu administracji architektoniczno- budowlanej jest weryfikacja czy dana inwestycja jest zgodna z wymogami ochrony środowiska. Zgodnie z §2 pkt 7 Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 1839 ze zm.) do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się m.in. instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż:

- a) 2000W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 100m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- b) 5000W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- c) 10 000W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- d) 20 000W

- przy czym równoważną moc promieniowaną izotropowo wyznacza się dla pojedynczej anteny także w przypadku, gdy na terenie tego samego zakładu lub obiektu jest realizowana lub została zrealizowana inna instalacja radiokomunikacyjna, radionawigacyjna lub radiolokacyjna.

Natomiast stosownie do §3 pkt 8 ww. Rozporządzenia do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się m.in. instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 7, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż:

- a) 15W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 5m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
 - b) 100W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 20m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
 - c) 500W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 40m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
 - d) 1000W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 70m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
 - e) 2000W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150m i nie mniejszej niż 100m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
 - f) 5000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200m i nie mniejszej niż 150 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
 - g) 10 000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 300m i nie mniejszej niż 200 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny
- przy czym równoważną moc promieniowaną izotropowo wyznacza się dla pojedynczej anteny

także w przypadku, gdy na terenie tego samego zakładu lub obiektu jest realizowana lub została zrealizowana inna instalacja radiokomunikacyjna, radionawigacyjna lub radiolokacyjna;

Zatem mając na uwadze treść ww. przepisów w szczególności analizie należy poddać dwa elementy:

- 1) równoważną moc promieniowaną izotropowo- wyznaczoną dla pojedynczej anteny oraz
- 2) odległość miejsc dostępnych dla ludności od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania danej anteny

Zgodnie z zatwierdzonym projektem budowlanym wyposażenie stacji będzie stanowić:

- zespół urządzeń nadawczo- odbiorczych oraz transmisyjnych umiejscowionych w szafach systemowych;

- anteny sektorowe pracujące w częstotliwościach: 800 MHz, 900 MHz, 1800MHz, 2100 MHz;

- zespół anten parabolicznych- nie podlegających analizie w myśl ww. Rozporządzenia;

- elementy torów antenowych.

Przedstawiona w projekcie budowlanym analiza przedmiotowej inwestycji pod względem zakwalifikowania jej jako przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko lub przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, wskazuje na brak zakwalifikowania do jednego z powyższych rodzajów przedsięwzięć. Projektowana stacja bazowa telefonii komórkowej będzie składać się z trzech anten skierowanych na azymut 10° , trzech anten skierowanych na azymut 100° , trzech anten skierowanych na azymut 190° oraz trzech anten skierowanych na azymut 280° . Moc EIRP tych anten wynosi od 989W do 1 990W, tak więc największe EIRP ma wynosić 1 990W i występuje ono na każdym wymienionym azymucie.

Maksymalna moc anten, które zostaną umieszczone na projektowanym obiekcie mieści się zatem w przedziale od 1 000W ale poniżej 2 000W. Sugeruje to, że inwestycję należałoby zaliczyć do zawsze znacząco oddziałujących na środowisko, o ile miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 70 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny (§ 2 ust. 1 pkt 7 lit.b Rozporządzenia w sprawie przedsięwzięć). Zaliczenie zaś projektowanej inwestycji do potencjalnie znacząco oddziałujących na środowisko możliwe byłoby, o ile miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 70m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny (§ 3 ust. 1 pkt 8 lit.f Rozporządzenia w sprawie przedsięwzięć).

Zasadnicze przy tym jest zdefiniowanie pojęcia "miejsc dostępnych dla ludności". Jak wynika z art. 124 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 1219), są to wszelkie miejsca, z wyjątkiem miejsc, do których dostęp ludności jest zabroniony lub niemożliwy bez użycia sprzętu technicznego. Powszechnie przyjmuje się w orzecznictwie, że przez określenie takowych miejsc w kontekście oddziaływania na nie pól elektromagnetycznych należy rozumieć oddziaływanie takich pól zarówno na tereny, na których istnieje legalnie wzniesiona zabudowa z przeznaczeniem na pobyt ludzi, jak i na tereny, na których taka zabudowa może być wznoszona zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym (zob. np. wyrok NSA z dnia 15 marca 2017 r., sygn. akt: II OSK 2697/15, publ. CBOSA). Nie będzie się więc zasadniczo zaliczać do takich terenów np. gruntów drogowych albo rolnych z obowiązującym zakazem zabudowy. Nawet jednak, przyjmując szerokie rozumienie "miejsc dostępnych dla ludności", a więc obejmując nim również grunty drogowe i rolne z zakazem zabudowy, dla zaliczenia przedsięwzięcia do mogących znacząco

oddziaływać na środowisko wymagane jest w każdym przypadku dodatkowe stwierdzenie, że miejsce to znajduje się w osi głównej wiązki promieniowania anteny.

Ponadto przy interpretacji pojęcia "miejsce dostępnych dla ludności" nie można pomijać Rozporządzenia w sprawie pól elektromagnetycznych. Określono w nim metodykę pomiarów dokonywanych w otoczeniu instalacji radiokomunikacyjnych, radionawigacyjnych oraz radiolokacyjnych (w tym stacji bazowej telefonii komórkowej), nakazując lokalizować punkty pomiarowe na wysokościach od 0,3m do 2m nad powierzchnią ziemi albo nad innymi powierzchniami, na których mogą przebywać ludzie, przyjmując za wynik pomiaru maksymalny poziom pól elektromagnetycznych (załącznik nr 2 pkt 11 do rozporządzenia w sprawie pól elektromagnetycznych). W rezultacie należy przyjąć, że miejscem dostępnym dla ludzi, jest obszar (z wyjątkiem miejsc, do których dostęp ludności jest zabroniony lub niemożliwy bez użycia sprzętu technicznego) na wysokościach do 2m wzwyż nad powierzchnią terenu, nad dachami budynków, na balkonach budynków mieszkalnych itp. Skoro bowiem prawodawca uznał tylko tak wyznaczony obszar za relewantny z punktu widzenia regulacji dotyczącej dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych, to nie sposób uznać, że pojęcie "miejsca dostępnego dla ludności" należałoby rozumieć inaczej na etapie wstępnego kwalifikowania przedsięwzięcia pod kątem ewentualnej konieczności uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Uwzględniając zatem moc projektowanych anten oraz definicję "miejsce dostępnych dla ludności" stwierdzić należy, że promieniowanie elektromagnetyczne w osiach głównych wiązek promieniowania, będzie przebiegało na azymutach 10° , 100° , 180° i 280° , na długości do 70m od środka elektrycznego, przez tereny oznaczone na mapie geodezyjnej symbolem Ł – łąki oraz stanowiące drogę. W przypadku wiązki promieniowania anten skierowane na azymut 100° oraz częściowo na azymut 190° będą przebiegać w odległości 70m od ośrodka elektrycznego przez tereny oznaczone symbolem AG – teren przeznaczony pod działalność gospodarczą. Nie jest to jednak wystarczające do uznania, że projekt budowlany dotyczy przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 8 lit.f Rozporządzenia w sprawie przedsięwzięć. Jak wyżej wyjaśniono konieczne jest w takim przypadku dodatkowe ustalenie, czy zasięg promieniowania obejmuje obszar w przestrzeni do 2m nad powierzchnią terenu, ewentualnie nad dachami budynków, na balkonach budynków mieszkalnych (obszar "miejsce dostępnych dla ludności"). Należy przy tym pamiętać, że wiązka promieniowania elektromagnetycznego nie jest linią ale pewnym wycinkiem przestrzeni, która powinna być określona z uwzględnieniem charakterystyk danego nadajnika, szerokości wiązki w pionie i poziomie - podanych w specyfikacji danej instalacji czy urządzenia (zob. J. Szuma, Stacje bazowe telefonii komórkowej jako przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, Przegląd prawa ochrony środowiska, 1/2011, s. 57). W tym celu dokonano analizy przekrojów pionowych dla anten skierowanych na azymut 10° , 100° i 190° uwzględniając maksymalny tilt 12° stwierdzić trzeba, że wiązka promieniowania będzie rozchodzić się na wysokości do 43,5m- w odległości 70m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania anteny (projekt budowlany, k. 148). W konsekwencji nie obejmuje ona miejsc dostępnych dla ludności. Dodać wypada, że nie obejmuje ona w szczególności istniejących budynków, zaś dopuszczona planem miejscowym nowa zabudowa na terenie AG nie może przekraczać wysokości 9m i o liczbie kondygnacji nie większej niż jedna z poddaszem użytkowym (§13 planu miejscowego). Ponadto dotyczy ona także terenów o zakazie zabudowy ze względu na istniejący gazociąg (azymut 10°).

Do identycznych wniosków prowadzi również przyjęcie założenia, że miejscem dostępnym dla ludzi są także działki gruntu o oznaczone na mapie geodezyjne jako Ł (azymut 280°) lub Ba (częściowo azymut 190°). Jak wynika z projektu budowlanego na wszystkich azymutach, przy uwzględnieniu maksymalnego tiltu 12°, osie głównych wiązek promieniowania w odległości 70m wokół stacji bazowej rozchodzić się będą na wysokości do 43,5m - zob. projekt budowlany, k. 148. Nie sposób uznać, że taki przedział wysokościowy jest miejscem możliwego przebywania osób, które korzystają z tych terenów w związku z wykonywaniem gospodarki rolnej czy zamieszkaniem (brak budynków bezpośrednio pod analizowaną wiązką na azymucie 280. Nie sposób także uznać, że na terenie tym powstaną budynki o wysokości ponad 33m. Natomiast w przypadku wiązka na azymucie 190° przechodzi ona nad budynkiem o wysokości 8m ale w najbliższej odległości wynoszącej 35,4m.

Stwierdzić zatem należy, że dla projektowanej inwestycji nie jest wymagane uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, bowiem nie może być ona zaliczona do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Istotne jest, że ocena potencjalnego wpływu inwestycji na środowisko odbywa się zawsze w oparciu o kryteria normatywne. Takie właśnie kryteria określają m.in. § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 Rozporządzenie w sprawie przedsięwzięć. Wynika z nich jednoznacznie, że dla potrzeb zaliczenia instalacji radiokomunikacyjnych, radionawigacyjnych i radiolokacyjnych do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko uwzględnia się EIRP "pojedynczej" anteny. Co więcej, w myśl powołanych przepisów, EIRP wyznacza się dla "pojedynczej" anteny także w przypadku, gdy na terenie tego samego zakładu lub obiektu znajduje się realizowana lub zrealizowana inna instalacja radiokomunikacyjna, radionawigacyjna lub radiolokacyjna. Prawodawca podważył więc tym samym celowość uwzględniania jakiejś "mocy zbiorczej" anten w przypadku ich większej liczby na terenie tego samego zakładu czy obiektu. Bez względu więc na to, czy na obiekcie umieszczona ma być jedna czy też więcej anten, z woli prawodawcy weryfikacja występowania miejsc dostępnych dla ludności względem środka elektrycznego odbywać się musi przy uwzględnieniu mocy każdej anteny z osobna, jak to właśnie uczyniono w kontrolowanej sprawie.

Nie sprzeciwia się zatwierdzeniu projektu budowlanego również wyznaczony w projekcie zasięg ponadnormatywnego oddziaływania promieniowania elektromagnetycznego (POPE) przekraczającego wielkość $0,1 \text{ W/m}^2$ i rozciągający się wokół stacji bazowej w granicach jednej działki. Projekt nie narusza więc uzasadnionych interesów osób trzecich, w szczególności § 314 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r., w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1422 z późn. zm.) stanowiącego, że budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi nie może być wzniesiony na obszarach stref, w których występuje przekroczenie dopuszczalnego poziomu oddziaływania pola elektromagnetycznego, określonego w przepisach odrębnych dotyczących ochrony przed oddziaływaniem pól elektromagnetycznych.

Kolejnym z zadań organu wydającego pozwolenie na budowę jest weryfikacja czy dana inwestycja jest zgodna z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Na terenie inwestycji obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego ustalony uchwałą nr VII/40/99 Rady Miejskiej Ponieca z dnia 27 lutego 1999 r. (Dz. U. Woj. Wielkopolskiego z 1999 r. nr 44 poz. 929). Przedmiotowy obszar oznaczono na rysunku planu symbolem AG- teren przeznaczony pod działalność gospodarczą. Stosownie do §4 ust. 5 planu na terenie oznaczonym AG, ograniczonym nieprzekraczalnymi liniami zabudowy lokalizować można z zastrzeżeniem ust. 4:

- 1) obiekty usługowe,
- 2) bazy, składy, hurtownie,
- 3) obiekty produkcyjne,
- 4) urządzenia i obiekty infrastruktury technicznej.

Natomiast stosownie do ww. ust. 4 ewentualna uciążliwość bądź szkodliwość dla środowiska wywołana przez obiekty produkcyjne, usługowe lub inne nie może wykraczać poza granice terenu AG. W myśl §7 ust. 2 planu dopuszcza się lokalizację stacji transformatorowej.

Pojęcie urządzeń infrastruktury technicznej nie zostało zdefiniowane w powyższym planie miejscowym natomiast ustawodawca uczynił to w art. 143 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tj. Dz.U. z 2020 r. poz. 1990) wskazując iż do urządzeń infrastruktury technicznej zalicza się: budowę drogi oraz wybudowanie pod ziemią, na ziemi albo nad ziemią przewodów lub urządzeń wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłowniczych, elektrycznych, gazowych i telekomunikacyjnych. Takie zdefiniowanie urządzeń i obiektów infrastruktury technicznej wskazał również Burmistrz Ponieca w piśmie z dnia 31 grudnia 2020 r., znak: GP.6727.53.2020. W art. 2 pkt. 6 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (tj. Dz. U. z 2019 r. poz. 2410 ze zm.; dalej: u.w.r.u.s.t.) zdefiniowano infrastrukturę techniczną jako każdy element infrastruktury lub sieci, który może służyć do umieszczenia w nim lub na nim elementów infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej, nie stając się jednocześnie aktywnym elementem tej sieci telekomunikacyjnej, taki jak rurociągi, kanalizacja, maszty, kanały, komory, studzienki, szafki, budynki i wejścia do budynków, instalacje antenowe, wieże i słupy, z wyłączeniem:

- a) kabli, w tym włókien światłowodowych,
- b) elementów sieci wykorzystywanych do zaopatrzenia w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi,
- c) kanałów technologicznych w rozumieniu art. 4 pkt 15a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2068, z późn. zm.).

Stosownie do art. 46 ust. 1 u.w.r.u.s.t. miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie może ustanawiać zakazów, a przyjmowane w nim rozwiązania nie mogą uniemożliwiać lokalizowania inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, jeżeli taka inwestycja jest zgodna z przepisami odrębnym. Zgodnie z art. 46 ust. 2 u.w.r.u.s.t. jeżeli lokalizacja inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej nie jest umieszczona w planie miejscowym, dopuszcza się jej lokalizowanie, jeżeli nie jest to sprzeczne z określonym w planie przeznaczeniem terenu ani nie narusza ustanowionych w planie zakazów lub ograniczeń. Przeznaczenie terenu na cele zabudowy wielorodzinnej, rolnicze, leśne, usługowe lub produkcyjne nie jest sprzeczne z lokalizacją inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, a przeznaczenie terenu na cele zabudowy jednorodzinnej nie jest sprzeczne z lokalizacją infrastruktury telekomunikacyjnej o nieznacznym oddziaływaniu. W myśl art. 2 pkt 4 u.w.r.u.s.t. infrastruktura telekomunikacyjna o nieznacznym oddziaływaniu - kanalizację kablową, linię kablową podziemną i nadziemną, instalację radiokomunikacyjną wraz z konstrukcją wsporczą do wysokości 5 m, szafy i słupki telekomunikacyjne oraz inne podobne urządzenia i obiekty, a także związany z nimi osprzęt i urządzenia zasilające, jeżeli nie są zaliczone do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko lub nie stanowią przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na obszary Natura 2000. W tym miejscu należy zaznaczyć, że jak wyżej wykazano omawiane przedsięwzięcie nie należy do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Zgodnie z art. 75 u.w.r.u.s.t.

przepis art. 46 stosuje się także do planów miejscowych obowiązujących w dniu wejścia w życie ustawy.

Przedmiotowy miejscowy plan nie przewiduje odrębnych terenów, na których można lokalizować obiekty odnoszące się do szeroko rozumianej telekomunikacji.

Jak wskazuje Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 8 listopada 2017 r. (sygn. akt: II OSK 2876/16) „*stosownie do art. 46 ust. 1 ustawy z 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, nie może ustanawiać zakazów, a przyjmowane w nim rozwiązania nie mogą uniemożliwiać lokalizowania inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej w rozumieniu ustawy o gospodarce nieruchomościami, jeżeli taka inwestycja jest zgodna z przepisami odrębnymi. Należy zatem podkreślić, że cytowany przepis stanowi nie tylko postulat kierowany do lokalnego prawodawcy w zakresie treści przepisów stanowionego prawa miejscowego ale równocześnie wyraża dyrektywę interpretacyjną dla uchwalonych już planów miejscowych. Normy zawarte w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego winny być bowiem interpretowane w sposób eliminujący zakazy (ograniczenia) w lokalizowaniu na danym terenie takich inwestycji celu publicznego, które dotyczą łączności publicznej. Nieprecyzyjne, a zatem niejasne ustalenia planu miejscowego, muszą być interpretowane zgodnie z celem (istotą) powołanego przepisu, którym jest znoszenie prawnych ograniczeń w rozwoju łączności publicznej.*”

Przytoczone wyżej orzeczenie dotyczy jedynie interpretacji zapisów planu miejscowego, kierunków tej interpretacji. Wskazać jednak należy, iż w orzecznictwie wyraźnie rysuje się koncepcja, iż w razie sprzeczności zapisów planu miejscowego z regulacją rangi ustawowej, z uwagi na hierarchiczność systemu źródeł prawa, zapisy planu niezgodne z ustawą należy pomijać. Argumentacją za tym poglądem oprócz tej dotyczącej hierarchiczności systemu źródeł prawa i podstawowej pozycji aktów prawa miejscowego dotyczy dwóch aspektów - obowiązku dostosowywania prawa miejscowego do aktualnego ustawodawstwa wynikająca z art. 33 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz faktu, iż nieważność aktów prawa miejscowego stwierdza się wyrokiem deklaratoryjnym a więc uznaje się że wadliwe zapisy nie istniały od daty ich uchwalenia - jako takie nie mogą być zatem legalnie, stosowane.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 26 października 2016 r. (sygn. akt: II OSK 139/15) wskazuje, iż „*zasada ogólna wyrażona w treści art. 46 ust. 1 ustawy z 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. Nr 106, poz. 675 z późn. zm.) stanowi dyrektywę interpretacyjną dla organów orzekających o zgodności planowanego przedsięwzięcia z przepisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Cel kierunkowy wynikający z treści art. 46 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług musi być uwzględniany przy wykładni systemowej, co oznacza, że normy obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego muszą być wykładane tak, aby usuwać zakazy i przeszkody w lokalizowaniu inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego w składzie rozpoznającym niniejszą skargę, kasacyjną dotyczy to sytuacji, nie tylko wtedy, gdy mogą być one wyprowadzone z niejasnych i niekonsekwentnych ustaleń planu miejscowego, ale także wówczas, gdy stwierdzona zostanie oczywista niezgodność postanowień planu z warunkami wynikającymi z art. 46 ustawy o wspieraniu rozwoju usług. W takich okolicznościach mechanizmem wymuszającym zachowanie zasad hierarchicznej budowy systemu źródeł prawa, w tym zasady nadrzędności ustawy, jeżeli organy gminy odstąpiły od obowiązku, który nakłada na nie art. 33 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, pozostaje pominięcie tych ustaleń planów miejscowych w zakresie ustalonych zakazów lub przyjętych rozwiązań, których realizacja uniemożliwia*

lokalizowanie inwestycji telekomunikacyjnych". Z kolei w wyroku z dnia 14 czerwca 2016 r. (sygn. akt: II OSK 2470/14) Naczelny Sąd Administracyjny zajął stanowisko, iż „stosownie do art. 33 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, jeżeli w wyniku zmiany ustaw zachodzi konieczność zmiany studium lub planu miejscowego, czynności, o których mowa w art. 11 i 17, wykonuje się odpowiednio w zakresie niezbędnym do dokonania tych zmian. Powyższy przepis zatem jest wyrazem normatywnego obowiązywania wcześniej przywołanej zasady, że w przypadku gdy regulacje ustawowe oddziałujące na treść obowiązujących aktów planistycznych ulegają zmianie, wtedy te akty planowania przestrzennego powinny zostać dostosowane do nowego stanu prawnego. W wyroku z 9 czerwca 2010 r., II OSK 953/09 Naczelny Sąd Administracyjny trafnie zauważył, że organy gminy stanowiące prawo miejscowe, w tym plany zagospodarowania przestrzennego, związane są zasadą praworządności wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP, co oznacza, iż mają obowiązek działania na podstawie i w granicach prawa. Wraz ze zmianą przepisów ustaw akty prawa miejscowego powinny ulegać stosownym zmianom (...). Nie jest bowiem do zaakceptowania sytuacja, aby po zmianie przepisu ustawy w planie zagospodarowania przestrzennego pozostawały i były stosowane przepisy sprzeczne z obowiązującymi ustawami. W przypadku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, który nie został zaktualizowany w trybie powołanego wyżej art. 33 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w wyniku czego powstał stan niespójności przepisów planu miejscowego z przepisami, które weszły w życie w okresie późniejszym niż data uchwalenia planu, instrumentem służącym do eliminacji tych niezgodności jest wykładnia przepisów planu miejscowego dokonywana z uwzględnieniem nowych regulacji prawnych. Takie zapatrywanie wyraził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 21 stycznia 2015 r., II OSK 1500/13, które Naczelny Sąd Administracyjny w składzie rozpoznającym niniejszą skargę kasacyjną w pełni podziela". W tym samym wyroku NSA wskazuje, iż „w dotychczasowym orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego prezentowane było jednolite stanowisko, zgodnie z którym wyraźnym celem ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych jest zapewnienie rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych. Z art. 46 ust. 1 tej ustawy wynika ogólna zasada dopuszczalności inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej na terenach objętych postanowieniami miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego (por. wyroki NSA: z 29 grudnia 2015 r., II OSK 1020/14 i z 3 września 2015 r., II OSK 44/14). Ten cel musi być uwzględniany przy wykładni przepisów powyższej ustawy, co oznacza, że ustalenia obowiązującego planu miejscowego muszą być wykładane tak, aby usuwać zakazy i przeszkody w lokalizowaniu inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej - w ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego w składzie rozpoznającym niniejszą skargę kasacyjną - nie tylko wtedy, kiedy mogą być one wyprowadzone z niejasnych i niekonsekwentnych ustaleń planu miejscowego, ale także wówczas, gdy zostanie stwierdzona oczywista niezgodność postanowień planu z warunkami wynikającymi z art. 46 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych. W takiej sytuacji mechanizmem wymuszającym zachowanie zasad hierarchicznej budowy systemu źródeł prawa, w tym zasady nadrzędności ustawy, jeżeli organy gminy odstąpiły od obowiązku, który nakłada na nie art. 33 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, pozostaje pominięcie tych ustaleń planów miejscowych w zakresie ustalonych zakazów lub przyjętych rozwiązań, których realizacja uniemożliwia lokalizowanie inwestycji telekomunikacyjnych" (por. także wyrok NSA 13 sierpnia 2014 r. II OSK 447/13 oraz WSA w Łodzi z 23 maja 2017 r. II SA/Łd 24/17).

Jeżeli formalnie sprzeczne z zapisami planu miejscowego zamierzenie inwestycyjne jest dozwolone wprost przepisami rangi wyżej niż tzw. prawo miejscowe, przepisy aktu prawa miejscowego należy interpretować tak by sprzeczność tą wyeliminować. Jeżeli natomiast wobec jasnych niebudzących

wątpliwości zapisów tego aktu, nie da się go "wyinterpretować" w zgodzie z ustawą, zapis ten jako nielegalny należy pomijać. Hierarchiczna budowa systemu źródeł prawa obliguje do przyjęcia dyrektywy interpretacyjnej, w myśl której, w razie kolizji między normami prawnymi, przepisy prawa zawarte w akcie wyższego rzędu stosuje się przed przepisami prawa zawartymi w akcie niższego rzędu. Hierarchiczność źródeł prawa wyklucza możliwość stosowania norm hierarchicznie niższych regulujących te same kwestie w sposób odmienny.

Mają na uwadze powyższe wskazać należy, że analizowana inwestycja nie jest sprzeczna z zapisami obowiązującego na danym terenie planu miejscowego w szczególności ze względu na obowiązywanie powyższych przepisów ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

Zgodnie z art. 35 ust. 1 pkt. 3 Prawa budowlanego badany projekt budowlany posiada informację dotyczącą bezpieczeństwa i ochrony zdrowia oraz został opracowany oraz sprawdzony przez osoby posiadające odpowiednie uprawnienia budowlane, które zgodnie z art. 20 ust. 4 Prawa budowlanego, dołączyły do projektu budowlanego oświadczenie o sporządzeniu projektu budowlanego zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej. Zawiera także oświadczenie projektanta, posiadającego uprawnienia budowlane do projektowania w specjalności, o której mowa w art. 14 ust. 1 pkt 2 lub 4 lit. a Prawa budowlanego, że przedmiotowa instalacja radiokomunikacyjna nie spełnia warunków, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 60 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Uznać także należy, że zatwierdzony projekt budowlany został sporządzony zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 25 kwietnia 2012r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz. U. z 2012 r. poz. 462 ze zm. - dalej „rozporządzenie w sprawie projektu budowlanego”). Projekt budowlany zawierają m.in. opis techniczny oraz wymaganą część graficzno- rysunkową. Ponadto plany zagospodarowania terenu sporządzony został na aktualnej mapie do celów projektowych. Projekt budowlany zawiera odpowiednie uzgodnienia (w tym w zakresie ochrony przeciwpożarowej oraz pod względem wymagań zdrowotnych i higienicznych).

Ponadto w projekcie budowlanym przedstawiono stosownie do art. 34 ust. 3 pkt 1 lit. e Prawa budowlanego informację o obszarze oddziaływania obiektu. W tym miejscu należy zauważyć, że organ administracji architektoniczno- budowlanej ma za zadanie zweryfikować poprawność przyjętego przez projektanta obszaru oddziaływania danego obiektu. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Oplu w wyroku z dnia 26 listopada 2019 r. (sygn. akt: II Sa/Op 400/19) stwierdził: *„O ile projekt budowlany powinien zawierać informacje o obszarze oddziaływania (art. 34 ust. 3 pkt 5 p.b.), to ustalenia projektanta w tym zakresie nie są dla organów wiążące. Prawidłowe ustalenie stron postępowania wymaga ostatecznego określenia tego obszaru przez organy orzekające, które nie mogą powoływać się w tym względzie jedynie na fakt ustalenia obszaru oddziaływania w projekcie budowlanym i we własnym zakresie zobowiązane są do jego zweryfikowania.”* W tym zakresie ocenić należy, że organ nie dokonał takiej oceny i przyjął za wskazaniem w projekcie budowlanym, że obszar oddziaływania obiektu mieści się w granicach działki inwestycyjnej. W tym miejscu należy wskazać, że stosownie do art. 3 pkt 20 Prawa budowlanego poprzez obszar oddziaływania obiektu należy rozumieć teren wyznaczony w otoczeniu obiektu budowlanego na podstawie przepisów odrębnych, wprowadzających związane z tym

obiektem ograniczenia w zabudowie tego terenu. Ustalając natomiast czy nieruchomości objęte są obszarem oddziaływania spornej inwestycji organ administracji powinien wziąć pod uwagę indywidualne cechy projektowanego obiektu, sposób zagospodarowania jego otoczenia i nieruchomości sąsiednich, przy uwzględnieniu treści nakazów i zakazów zawartych w przepisach odrębnych, które wprowadzają ograniczenia w zagospodarowaniu określonego terenu. Przy czym organ powinien uwzględnić również treść art. 5 ust. 1 pkt 9 Prawa budowlanego, zgodnie z którym obiekt budowlany powinien być projektowany i budowany z poszanowaniem występujących w obszarze oddziaływania obiektu uzasadnionych interesów osób trzecich, w tym zapewniając dostęp do drogi publicznej, stosownie do wymogów zawartych w przepisach odrębnych. Wprowadzenie na terenie wyznaczonym w otoczeniu obiektu budowlanego, ograniczeń w zabudowie, nawet zgodnych z przepisami odrębnymi, oznacza przynależność tego terenu do obszaru oddziaływania obiektu. Podstawą dla wyznaczenia kręgu stron postępowania w przedmiocie pozwolenia na budowę jest ustalenie obszaru oddziaływania inwestycji - i to nie tylko pod względem techniczno-budowlanym, ale również co od tego, czy przyszła inwestycja nie wprowadzi ograniczeń w zagospodarowaniu nieruchomości sąsiedniej na podstawie innych przepisów, a także, czy nie utrudni dotychczasowego korzystania z tych nieruchomości. Udział w postępowaniu w sprawie pozwolenia na budowę obiektu budowlanego innych podmiotów jako stron tego postępowania, poza inwestorem, nie oznacza bowiem, że niemożliwe będzie uzyskanie decyzji o pozwoleniu na budowę obiektu i że tym samym dochodzi do ograniczenia prawa do zabudowy nieruchomości. W badanym przypadku jako obszar oddziaływania obiektu powinny być uznane wszystkie nieruchomości znajdujące się pod przebiegiem wiązki elektromagnetycznej. Jak wyżej wyjaśniono konieczne jest w takim przypadku ustalenie, czy zasięg promieniowania obejmuje obszar w przestrzeni do 2m nad powierzchnią terenu, ewentualnie nad dachami budynków, na balkonach budynków mieszkalnych (obszar "miejsc dostępnych dla ludności"). Należy przy tym pamiętać, że wiązka promieniowania elektromagnetycznego nie jest linią ale pewnym wycinkiem przestrzeni, która powinna być określona z uwzględnieniem charakterystyk danego nadajnika, szerokości wiązki w pionie i poziomie - podanych w specyfikacji danej instalacji czy urządzenia. Analiza przebiegu wiązek elektromagnetycznych wskazuje, że przebiegają nad sąsiednimi nieruchomościami, choć na wysokości ponad 33m. W związku z powyższym dochodzi do oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na działki sąsiednie choć na znacznej wysokości. Tym niemniej mamy do czynienia w badanym przypadku z oddziaływaniem o którym mowa w art. 3 pkt. 20 Prawa budowlanego. Zaznaczyć należy, że oddziaływanie takie nie oznacza jednocześnie, że inwestycja może nie powstać lub sprzeciw ewentualnych stron postępowania może spowodować wydanie automatycznie decyzji o odmowie pozwolenia na budowę. Jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 14 października 2020 r., sygn. akt: II OSK 1494/20.: *„Istnienie interesu prawnego, jaki wynika z art. 28 ust. 2 p.b., nie jest uzależnione od tego czy dana inwestycja będzie powodowała przekroczenie określonych norm, lecz czy istnieją przepisy nakazujące badać możliwość oddziaływania inwestycji na nieruchomości sąsiednie. Wskazany wyżej przepis posługuje się pojęciem "obszaru oddziaływania obiektu", które zostało prawnie zdefiniowane w art. 3 pkt 20 p.b. Definicja ta zaś abstrahuje od kwestii przekroczenia norm w zakresie oddziaływania inwestycji.”* Reasumując uznać należy, że istniały w dniu wydania przedmiotowej decyzji o pozwoleniu na budowę przepisy (powyżej wymienione dotyczące pól/ wiązek elektromagnetycznych) wprowadzające związane z tym obiektem ograniczenia w zabudowie tego terenu. Błędna analiza obszaru oddziaływania obiektu może spowodować niepoprawne określenie stron postępowania stosownie do art. 28 ust. 2 Prawa budowlanego. Brak weryfikacji przez

Kontrolowanego wyznaczonego w projekcie budowlanym obszaru oddziaływania obiektu (w rozumieniu art. 3 pkt 20 Prawa budowlanego) należy **ocenić jako nieprawidłowość**.

Kontrolowany po otrzymaniu wniosku pozwolenia na budowę zawiadomił strony o wszczęciu stosownego postępowania oraz umożliwił przed wydaniem decyzji zapoznanie się z aktami sprawy i wypowiedzenia się (art. 10 k.p.a.).

Skontrolowana decyzja o pozwoleniu na budowę posiadała wszystkie elementy składowe decyzji wymagane art. 107 k.p.a. W pouczeniu skontrolowanej decyzji zatwierdzającej projekt budowlanej i udzielającej pozwolenia na budowę poinformował strony postępowania o przysługującym im prawie do wniesienia odwołania do Wojewody Wielkopolskiego, za pośrednictwem Starosty Gostyńskiego, w terminie 14 dni od daty doręczenia decyzji.

POUCZENIE

Kierownik jednostki kontrolowanej w terminie 3 dni roboczych od dnia otrzymania sprawozdania ma prawo przedstawić do niego stanowisko; nie wstrzymuje to realizacji ustaleń kontroli (art. 52 ust. 5 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o kontroli w administracji rządowej, tj. Dz.U. z 2020 r. poz. 224).

Wielkopolski Wojewódzki
Inspektor Nadzoru Budowlanego

Janusz
mgr inż. Aida Januszkiewicz-Piotrowska

(podpis kierownika jednostki kontrolującej)

Sporządził:

Radosław Ambrozik

Starszy specjalista

Wydział Inspekcji i Kontroli

14.01.2021 *Aida*

Otrzymują:

1. Adresat (poprzez platformę ePUAP)
2. WINB aa.

Do wiadomości:

Wojewoda Wielkopolski

(poprzez platformę ePUAP)

